

Arrest

nr. 117 760 van 28 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Er werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Deze beslissingen werden op 11 december 2012 aan verzoekers betekend.

1.2. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 98 962 van 15 maart 2013 werd de afstand van geding vastgesteld.

1.3. Per schrijven van 22 november 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.4. Op 18 januari 2013 werd de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 november 2012 ingetrokken, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum.

1.5. Op 31 januari 2013 adviseerde de arts-adviseur dat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 1 februari 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing die op 18 februari 2013 aan verzoekers werd betekend en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011 Yoh-Ekale Mwanje t. Belg/e, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N; t; Verenigd Koninkrijk, §42.)

Om van een mensonterendere vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg met enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011 Yoh-Ekale Mwanje t. België 86; EHRM 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...) .“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers, onder meer, de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: “Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : “(...) 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;” Art. 9 § 1, eerste lid bepaalt dan weer: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” De eenvoudige en logische lezing van deze 2 artikels laat de gemachtigde van de Staatssecretaris toe, een aanvraag onontvankelijk te verklaren, wanneer de arts-attaché in zijn advies vastgesteld heeft dat de vreemdeling niet aan een ziekte lijdt, die een reëel gevaar zou vormen voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit, of een reëel risico van onmenselijke of mensonterende behandeling wanneer er geen enkele aangepaste behandeling bestaat in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Nergens is voorzien dat de geneesheer de ziekte moet evalueren in het kader van art. 3 EVRM.

De ziekte die aanleiding geeft tot het uitreiken van een verblijfsmachtiging, is zeer nauwkeurig en duidelijk beschreven in art. 9ter zelf. Deze definitie van de ziekte in art. 9ter is duidelijk meer uitgebreid, dan de (ziekte-) voorwaarden gesteld in artikel 3 EVRM. Opdat er een schending van art. 3 EVRM zou voorliggen, moet er -volgens de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens- een reëel risico bestaan op direct overlijden, ni. een kritieke gezondheidstoestand, of een zeer gevorderd stadium van ziekte, wat dus een urgentie- voorwaarde betekent”. Deze urgentie-vereiste c.q. het reëel risico op onmiddellijk overlijden wordt nergens gesteld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 9ter van de vreemdelingenwet, strekt ertoe een medische behandeling te garanderen, voor de vreemdelingen, die aan een dusdanige ziekte lijden, dat deze een reëel gevaar meebrengt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, of een reëel risico tot onmenselijke of vernederende behandeling, op voorwaarde dat er geen enkele adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf. Een verblijfsvergunning op basis van art 9ter, kan dus overhandigd worden aan de vreemdeling, die bijv. een kanker heeft welke zich pas in het eerste stadium bevindt, als er geen aangepaste behandeling bestaat in zijn/haar land van herkomst.¹ De evaluatie van de ziekte in het kader van art. 9ter, kan dus niet verwijzen naar de ernst van art BEVRM; hiervoor bestaat geen enkele wettelijke noch enige andere grondslag.

De 2 artikelen hebben een ander toepassingsveld c.q. zijn dus absoluut verschillend. Art. 3 EVRM is geen aanvulling op art. 9ter zodanig dat de wetspraak over dit artikel 3 EVRM niet kan dienen voor de interpretatie c.q. definitie van de notie “ ziekte” in art. 9ter in de vreemdelingenwet. Er is dus geen wettelijke basis om de definitie van de ziekte in art 9ter Vreemdelingenwet aan te passen aan de toepassingsvoorwaarden voor art. 3 EVRM. Terzake kan nuttig worden verwezen naar het arrest van de franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 december 2012 (n° 93 964) (p. 6 in fine): “Outre le fait que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'art.

9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ne se limite pas au risque de décès. »

De urgentie-vereiste opleggen voor de verblijfsmachtiging o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet en dus eisen dat de ziekte voldoet aan de voorwaarden voor een inbreuk op art. 3 EVRM zou voor nefast en zelfs absurd gevolg hebben dat de vreemdeling eerst in zijn land van herkomst dient te blijven/terugkeren, om er (i) geconfronteerd te worden met de onmogelijkheid van behandeling (ii) te wachten tot wanneer zijn situatie levensbedreigend (en onherstelbaar) is, om dan pas een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter in te dienen; met andere woorden, men moet eerst de ziekte laten evolueren tot een kritisch en levensbedreigend stadium alvorens een aanvraag om machtiging töt verblijf te kunnen indienen; dit is uiteraard in strijd met de doelstelling van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu verwijst de arts in zijn advies naar de ernst van de aandoening, volgens art. 3 EVRM, wat dus een interpretatie is c.q. een manifest foutieve definitie van het begrip "ziekte" volgens art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits de bestreden beslissing gebaseerd is op dit advies van de raadgevend geneesheer, is zij in strijd met art. 9ter van de Vreemdelingenwet. In casu verwijst de arts in zijn advies naar de ernst van de aandoening, volgens art. 3 EVRM, wat dus een interpretatie is c.q. een manifest foutieve definitie van het begrip "ziekte" volgens art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits de bestreden beslissing gebaseerd is op dit advies van de raadgevend geneesheer, is zij in strijd met art. 9ter van de Vreemdelingenwet. (i) Tweede schending van art. 9ter S 3 Vreemdelingenwet (io. art. 3 EVRM). Bij arrest dd. 17 december 2012 nam de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen standpunt in nopens de interferentie tussen art. 9 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. In strijd met de hoger ingenomen stelling van verzoekers (cfr. supra) overweegt de Raad dat het logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren, teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM vallen. De Raad erkent hiermee (minstens impliciet) dat de begrippen vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet dienen gekoppeld aan de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM. De Raad gaat in het arrest derhalve over tot een inhoudelijke analyse van de rechtspraak van het EHRM, en komt tot volgende pertinente overwegingen, welke verzoekers - weze het ondergeschikt- onderschrijven: « Niettegenstaande (...), stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele levensbedreigende niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. (...) Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst.

Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds vastgesteld is dat de ziekte van de vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

(...)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. " M.a.w., ook in de hypothese dat de noties uit art. 9ter Vreemdelingenwet in overeenstemming dienen te worden geïnterpreteerd met art. B EVRM (en de interpretatie door het EHRM), dient vastgesteld dat de bestreden beslissing en het advies van de geneesheer in strijd zijn met art. (de rechtspraak van het EHRM) inzake art. B EVRM. De loutere overweging dat geen kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte voorligt, betekent geenszins dat er geen schending van art. 3 EVRM kan voorliggen bij verwijdering van de vreemdeling. De bestreden beslissing is m.a.w. gesteund op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in art. 9ter Vreemdelingenwet, noch in art. 3 EVRM (en de interpretatie door het EHRM). De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. 1.2. Derde schending van art. 9ter Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ex. art. 1- 3 Wet 29 juli 1991 Ten onrechte stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen directe dreiging zou zijn voor haar leven en dat niet-

behandeling niet zou leiden tot een acuut levensgevaar. In het bij de aanvraag gevoegde medisch attest wordt duidelijk melding gemaakt van een verhoogd risico voor de fysieke en psychische integriteit.”

2.3. Verzoekers werpen, onder meer, de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.5. Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij enerzijds verwijst naar het advies van de arts-adviseur waaruit kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Dit betreft dus de eerste mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 1.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd :

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van

herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011 Yoh-Ekale Mwanje t. Belg/e, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N; t; Verenigd Koninkrijk, §42.)

2.7. De Raad van State stelt in zijn arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 het volgende:

“De hierboven genoemde “hoge drempel” van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. “De wetgever [heeft] de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen [niet] volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde –daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft- ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM” impliceert de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Het bestuur gaat hier voorbij aan de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de vraag naar de ‘adequate behandelingsmogelijkheden’ rechtstreeks te koppelen aan het criterium vervat in artikel 3 van het EVRM en niet zelf te onderzoeken of er in het land van herkomst in kwestie, afdoende adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt’ is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013).”

2.8. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota, meer in het bijzonder de uitgebreide verwijzingen naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. De Raad van State stelt in voornoemd arrest van 28 november 2013 immers ook :

“De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34).”

2.9. De bestreden beslissing van 1 februari 2013 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan datgene vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.10. De bestreden beslissing van 16 juli 2013 houdende de ontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een wettelijk ruimere bescherming niet onderzocht heeft en een enger beoordelingscriterium hanteert dan datgene vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.11. Tenslotte merkt de Raad nog op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een uiteenzetting geeft aangaande het 'ziektebeeld' van verzoeker, al dan niet in het kader van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing zelf, dergelijke overwegingen evenwel ontbreken waardoor deze niet meer dan loutere *a-posteriori* motiveringen uitmaken, die uiteraard de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet kunnen remediëren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 1 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC